

mia. kr. om året for at nå et niveau på 16 mia. kr. Det er altså de der 15-16 mia. kr. alt i alt, og det er en masse store tal, og det er enormt svært at forholde sig til. Men det, der bekymrer, er, at der er afsat et markant mindre beløb end det, der er brug for, hvis man skulle lave en gradvis optræning.

Derfor denne søgen efter, hvorvidt det er hensigten eller ej. Ellers må vi jo konkludere, at man er tilfreds med niveauet, ikke kommer med nogen optræning, men kommer med en stor pose penge til sidst i 2010, og det er vel næppe regeringens hensigt.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Hvis forskerne er nervøse, skyldes det fortiden, hvor man jo netop havde et fald i bevillingerne, så man ikke vidste, hvad man fik næste år og næste år igen. Der har regeringen ændret politikken ved at sige: Det, man har nu, er i virkeligheden beløbsmæssigt et videregående niveau. Man skal altså ikke frygte, at man får færre penge.

Opgaven for forskerne er jo at forske på livet løs for de midler, man rent faktisk bevilger, og fokusere på, hvad der egentlig kommer ud af det.

Jeg siger igen, at hvis chokket er for stort ved, at man når et niveau på 16 mia. kr. i 2010, så forsøg at håndtere det. Så må vi også forske i chokvirkninger ved, at bevillingerne pludselig måske er større end det, man kan absorbere, men det tror jeg ikke vil være tilfældet i 2010. Jeg tror, at man vil være glad for de penge, som vi også tildeles i 2010.

Om hvordan forløbet er indtil da, har vi sagt hele tiden: Det stadfæstes i de årlige finanslove, om jeg så må sige.

Formanden:

Så har jeg indtegnet to medspørgere. Først fru Margrethe Vestager.

Margrethe Vestager (RV):

Jeg er sikker på, at vi kan komme det lidt nærmere. Det er jo lidt et arbejde, hvor man indsamler forskellige spor, og via de svar, vi har fået fra ministeren for videnskab, teknologi og udvikling, ved vi, at det ikke er regeringens hensigt, at et mål om 1 pct. af BNP alene skal nås ved at vedtage en stigning i de offentlige forskningsudgifter på 4 mia. kr. fra 2009 til 2010. Så det ved vi.

Vi ved også, at man har en gradvis forøgelse foran sig. Vi ved også nu fra finansministeren, at

denne gradvise forøgelse ikke skal være lineær. Kan vi så få at vide, hvilken anden type udviklingsfunktion man vil lægge sig efter? Om det er eksponentielt, eller om det er andre typer fremskrivning, man forestiller sig?

Når det er vigtigt, hænger det sammen med indholdsdiskussionen, for det er helt afgørende, at vi kan få en fornuftig, rationel brug af øgede forskningsmidler, så det kan planlægges på en fornuftig måde, og så vi får det indhold ud af det, som vi gerne vil.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Der bliver ikke tale om en lineær indfasning, og hvordan indfasningen bliver, anvises år for år. Men den garanti, der ligger nu i forhold til tidligere, er, at vi ikke sætter beløbet ned. Så de forskere, der i den verden ser på, hvor meget der i alt er til forskning, ved i virkeligheden, at beløbet ikke bliver mindre i årene efter. Hvor meget større de bliver, afvikles over de enkelte års finanslove, og sådan vil det være. Og hvis chokket i en stigning skulle være for stort, så må vi forsøge at håndtere det.

Men jeg tror i virkeligheden ikke, at man vil beklage, at der på et tidspunkt måske kommer en stigning, der er større end den, man har set året før. Det tror jeg man vil opfatte som positivt. Den glæde skal man også, om jeg så må sige, lade udestå: Forventningens glæde og oplevelsen behøver ikke være den mindst værdifulde her i livet.

Margrethe Vestager (RV):

Jeg er sikker på, at finansministeren vil være enig med mig i, at det er lige så svært at bruge penge på en klog måde, som det er at spare penge på en klog måde. Derfor vil en fornemmelse af, på hvilken måde man bygger op, sådan at man kan planlægge efter det, være endog særdeles hensigtsmæssig, hvis man vil have noget kvalificeret ud af det.

Kl. 13.50

Men når vi efterspørger det, er det jo, fordi man kunne få den mistanke, at regeringen sidder og ruger på de 10 mia. kr., man har afsat til forskning, uddannelse og udvikling, sådan at de holder længst muligt. Så fedter man dem af i mindst tænkelige bidder, så det ikke kan afsløres, at man reelt ikke kan finansiere hverken det forskningsmiljø, man gerne ville have, eller de uddannelsesforbedringer, man går og taler om.

Jeg synes, det er lidt ærgerligt, at finansministeren bare henviser til, at man jo må blive glad